

Sygn. akt I CSK 167/07

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa B. R.

przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Budownictwa

i Ministrowi Skarbu Państwa

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2007 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 6 grudnia 2006 r.,

odrzuca skargę kasacyjną; nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego Skarbu Państwa.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2006 r. Sąd Apelacyjny oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 10 lutego 2006 r. oddalającego powództwo.

W skardze kasacyjnej opartej na obu podstawach kasacyjnych skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymaganie to związane jest z instytucją tzw. przedsądu, uregulowaną w art. 398⁹ k.p.c., a jego spełnienie polega na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne lub, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub, że zachodzi nieważność postępowania lub, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ponadto – co również nie jest bez znaczenia – w uzasadnieniu wniosku należy przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W razie powołania się na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., skarżący powinien przytoczyć argumenty świadczące, jego zdaniem, o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia. Powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga natomiast sformułowania tego zagadnienia i wskazania argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen (por. postanowienie z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 oraz z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

W przedmiotowej skardze kasacyjnej powód zaniechał przedstawienia jakiegokolwiek argumentacji na poparcie postawionej tezy o oczywistości naruszenia

prawa przez Sąd drugiej instancji, odwołując się jedynie do uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Odwołanie takie, jak wielokrotnie podkreślał w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, nie spełnia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 3 *in fine* k.p.c. (zob. np. niepublikowane postanowienia z dnia 23 marca 2006 r., IV CSK 180/06, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, z dnia 8 września 2006 r., IV CSK 180/06, i z dnia 25 października 2006 r., V CSK 338/06). Wymagania tego nie spełnia również wskazanie na występowanie w rozpoznawanej sprawie zagadnienia prawnego, gdyż skarżący zagadnienia takiego w ogóle nie sformułował.

Skarga kasacyjna niezawierająca któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych wymienionych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. dotknięta jest nieusuwalnym brakiem skutkującym jej odrzuceniem w myśl art. 398⁶ k.p.c.

Z podanych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.